

ГОЛОС УКРАЇНИ

Влада — Радам!

Газета Верховної Ради України

◆ № 173 ◆ П'ятниця, 6 вересня 1991 року ◆

Ціна 10 коп.

ЧАС ВИБОРУ

Ми знову не відривалися від приймачів. Депутати Верховної Ради України нарешті, позбувшись звичної неповороткості, приймають рішення. І все ж не встигають за розвитком подій, не встигають за часом.

Парламент критикують і справа, і зліва. Але цей корабель, відчувши потужний вітер у своїх вітрилах, стрімко набирає швидкості і маневрує. Його ухаля сьгодні визначають долю України — долю всіх нас. Долю наших

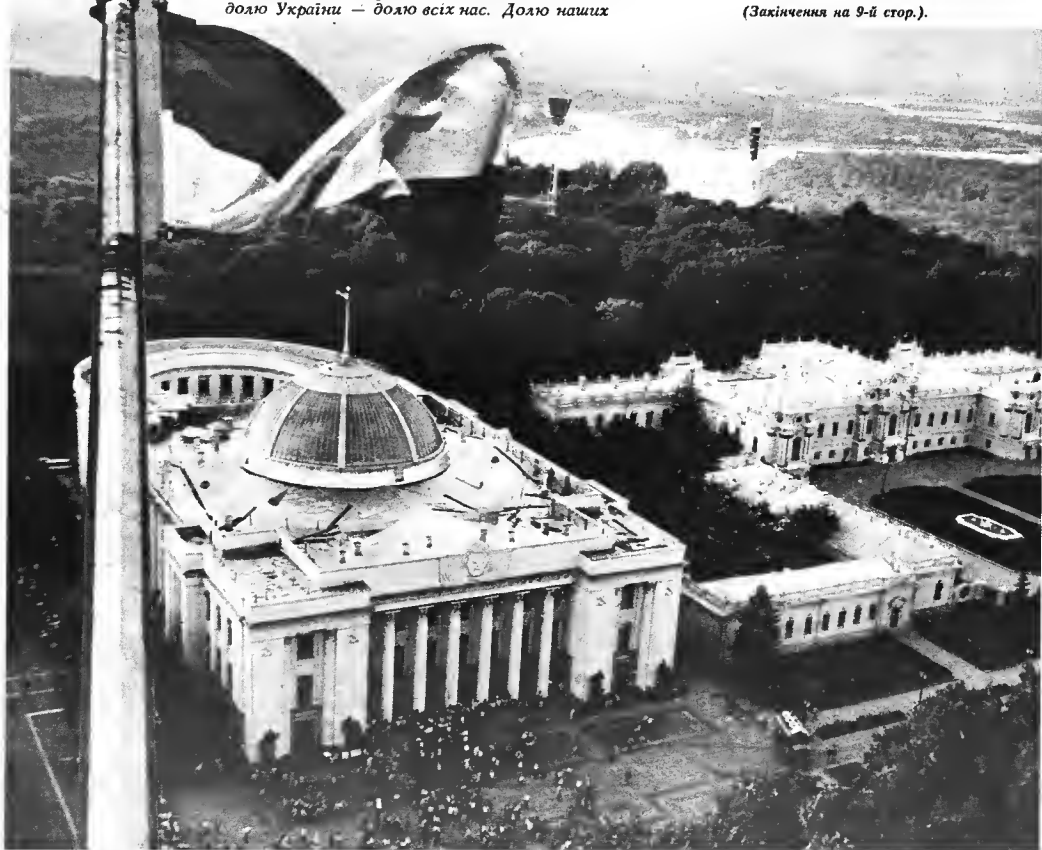
дітей і дітей наших дітей. Долю нашого майбутнього.

Народному депутату Олександру Морозу вистачило мужності сказати: «Вас зрадили!». І було моторошно дивитися в той момент на його обличчя. Йшлося ж бо про мільйони членів комуністичної партії, які вірили своїм керівникам і любили свій народ.

А згадаймо обгорілі очі Степана Хмари, який сказав: «У нас немає часу». І наступне засідання сесії було перенесено на 10 вересня.

Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО
і Олександра КЛИМЕНКА.

(Закінчення на 9-й стор.).

НЕ УПОДІБНЮЙМОСЬ «САМСОНОВІ»

ЗВЕР

Тривожні і радісні дії ніч ді пережених ніч народів України. Тривожні: тому що шість років людність позбавлена зашторів від вичуду смертності небезпакі тоталітаризму, смертельних, чорних дів 1930-х років. І радісні: тому що востаннє, востраждальні, але волюнтарні український народ дістав у своєму поступі від 24 січня 1991 року право шоб бути своїм незалежним Українцем.

Цей історичний Акт де мовлявність нашою народом: стійкість вільності, незалежності, господарства своїх діл, культури, мови, іжд де розвинується часиш, на нашу думку, було неперемінним. А шоб Україна здобула перемогу в цій боротьбі: вельветисні зусилля ді народу, наша єдність, переконаність ді вільної, демократичної Європи, нашої Шансоні Володимира по радянським часам.

У П ВЕРХОВ УК

Зокрема, чітку я односторонню відповідь дістав західний прав компарті! Олександр Коцюба від народного депутата Віталія Карпенка який спростував намагаючись О. Коцюбу провести парадель між заборонаю компарті в Україні з відомими прикладами в країнах, де владі свого часу приходилося фашисти. Адже в останній заборона компарті відбулася з політичних мотивів а в нашій республіці це зроблено з кримінальних співучасті в антиконституційному перевороті. Олександр Коцюба не рішився поїздити Верховного Ради України в цьому дитячій твердів і голова більшови

Прийнято і в першому читанні проект Закону про правозахисність України. На пропозицію народного депутата Степана Хмарі в новітню пам'ять правозахисників-українців, які загинули в брешчівських концтаборах. Загальними обласними зустріттю рішення про підняття над парламентом сучасного жовтого прапора, обрання Генерального прокурора України. Ним став Віктор Шиньків. Перед депутатами виступили і юнаки-українці, які захищали Верховну Раду РРФСР в дні путчу.

На цьому можна було поставити крапку, але дає спокій і тривожить еuforia, яка супроводжує та позачергову та перші дні четвертій сесії. Чому приходить на думку опові про Самсона і Давіда. Дві вже часто і багато хто нагай приспівати наш народ. І інколи робив це з усміхом, а Україна просипалась або у вогні, або в кайдани. Тож, шановні парламентарі, не даймо повторити минулого. Бо народ може бути більше і не проснутим. А далі на наш вік і вік наших дітей та онуків висловити.

Василь ТУГЛУК
парламентський корес-
пондент «Голосу Украї-
ни».

**У ПРЕЗИДІЇ
ВЕРХОВНОЇ РАДИ
УКРАЇНИ**

Президія Верховної Ради України відповідно до статті 14 Договору між Українським парламентом і Радянським Союзом про співробітництво в галузі культури та науки, зокладного депутата України Крижанівського Володимира Петровича.

кою РСР і РРФСР від 19 листопада 1990 року та згідно домовленості між делега-

ціям України і Російської Федерації прийняла постанову про утворення Повноваженого представництва України в РРФСР.

Повноважним представником України в Російській Федерації призначено народ-

АТИСЬ ЗАРАДИ У

ННЯ ДО НАРОДНИХ ДЕПУ

менту! Сьогодні не до чвар. Лише об'єднання зусиль, консолідація на платформі «Демократичних реформ України», на підмурті здорового глузду, вваженості, спрямованої на служіння справі успішної за-

поді добра людей, можуть зберігти мир і стабільність, сприяти адекватному поступку України до нової волі.

На наш погляд, в цій складній ситуації стабілізуючою і об'єднуючою силою в нашої об'єднаної країни є Верховна Рада і в першу чергу її депутати, які здатні піднятися над догмами політичних течій і депутатах будь-якої партії, руху, безпартійних. Депутатський блок на платформі «Демократичні реформи України» міг би вести послідовну роботу по досягненню проголошеної конституцією України мети всіх парламентарієв республіки: за імплементу «конкретним змістом проголошеної Декларації про суверенітет і Акції

Погляди авторів цього звернення Вам відомі з числ розробки та прийняття Декларації про незалежність України, закріплені про економічну самостійність, місцеві Ради та самоврядування, бюджетну та

мусить стати повноправ-
членом міжнародного спі-
варництва.

Нам всім потрібно піти
зустріч один одному, щоб
ші дії відповідали прагнен
виборців, щоб народ Укр
на референдумі є повний

лоз міг сказати: «Я за віл
незалежну, демократичну
раїну».

Шановні колеги! Якщо Ви
діляєте нашу позицію, про
симо до нас.

Ні — Будь-якій диктатурі
Ні — Лівому та правому
стремізму!
ТАК ДЕМОНСТРУЄ

Слова незалежній вільній
раїні
Народні депутати Укра

М. БАЙРАКА
О. БІЛОУСЕНКО

В. ГЕТЬМАН
С. ПРАВДЕНКО
И. САЛИН

ОБ'ЄДНАТИСЬ ЗАРАДИ УКРАЇНИ

ЗВЕРНЕННЯ ДО НАРОДНИХ ДЕПУТАТІВ

вересня 1991 року. № 173.

З ПІДПОЛКОВНИКІВ — У ГЕНЕРАЛИ

Наш кореспондент задає на ходу кілька запитань щойно обраному Генеральному прокуророві України Віктору Шиншику

Представляємо
З ДОСЬЄ
«ГОЛОСУ УКРАЇНИ»

— Вікторе Івановичу, як ви провели перший вечір і чи не від обрання вас Генеральним? До півночі вас не було в готельному номері...

— Погано. Тому що я без особливого ентузіазму і захоплення сприйняв це призначення, оскільки вважав, що це посада має призначати людину, яка мале безосереднє відношення до прокуратури. Я ж за досвідом роботи працівник суду.

— Ситуація, коли лейтенанти стають образами генералів, очевидно, характерна для всіх революцій. Але на відміну від багатьох тих лейтенантів ви чесно і прилюдно зізналися у своїй неповній компетентності у генеральських справах, чим завоювали чимало симпатій. Як зробили для того, щоб — а саме так звучить критика за майбутні помилки, чи це позиція і обов'язок чесної людини?..

— Виправдуватися заради тут нічого. Треба змінювати структуру, яку я ніколи очолювати, і це дуже важка робота. І це, ще раз повторюю, має робити той, хто хоча б трохи її знає. Тому я так і висловлююся.

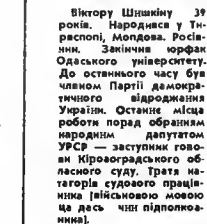
Значний ж, я думаю, міром ви маєте різницю у тому, що я зверну увагу саме Верховного Рада і на її відповідальність. Якщо вона призначає людей, то вона має бути го-

товово до того, що ці люди можуть принести якісь помилки. На мою думку, не можна так виривати кадрів з життя.

— Як на мене, то однією з причин поразок нашого попередника було й те, що він служив не тільки Законом, Феміди, а й — комуністичним амбіціям. Після такого «легкого» обрання вас Верховною Радою чи не приречені на це і ви? До речі, чи приймає вас з обраними Потебенько?

— Я не хочу щось гарантувати зараз, хвалитися чимось. Але ще моя судово-робота у Кіровоградській області привела мене до конфлікту з тією системою, яка робила все, щоб Феміда служила тільки їй. Відстоюючи питання Закону, я фактично конфліктував з тими партійними структурами, що домінували над Законом.

А щодо приїзнення Потебенька... Треба віддати йому належне, він аустрів це сподобався. Після мого призначення ми разом, з тому численним Іваном Степановичем Пиддзидом до Прокуратури, де мене представляли, Прокурор Потебенько постійно був присутній і висловив ряд побажань. І вважав ми зустрічаємось о 14-й годіні і його кабінеті, де він розповідав про структуру відомства й інше.

— Вікторе Івановичу, відомство, яке ви очолили, ніколи і дуже важкою стані — у незнанихості. Чи залишатиме Прокуратура «під сонцем», як згідно з класичним розподілом влади, опиниться в судовій аллі, має ще остаточно вирішити Верховна Рада. Як ви ставилися до цієї проблеми й де думали, заступник голови жостівної комісії, і як ніколи, як посол Генерального прокурора?

— Як до проблеми, все-таки, бачу так, як і бачив під час засідання конституційної комісії. Я бачу місце Прокуратури не там, де вона сьогодні є сьогоднішнім, становом адміністративно-командної системи. Вона має бути одним з елементів правосуддя. Але хочешся Прокуратури в судову систему не означає бути підлеглою Верховному Суду. Бо якщо жодна Прокуратура мусить належати до системи правосуддя чи до третьої влади і бути однією із автономних елементів третьої судової влади, чомусь обов'язково гадають, що вона має бути підлеглою Верховному Суду.

Зокрем, ні, Верховний Суд і Прокуратура можуть бути поруч, мати свої визначені функції, які відносинимось щодо Суду та інших державних структур. Але все це, якщо подивитися на конституції західних країн, перебуває під одним дахом. Але ця система правосуддя — суд і прокуратура, або система судової влади.

— На сесії при обранні

Генеральним прокурором України ви мали децю розгублений вигляд. Чи не вважаєте, що на ашму розгублених, розраховують деякі ваші сьогорішні підлеглі?

— Не думаю, що вони очікують того, що я й надалі матиму такий самий вигляд, як і на сесії. Просто внутрішньо це мені було неприємним. Але ж робота є робота, і я гадаю, що найближчим часом опам'ятаюсь від цього удару.

— Як кажуть, нехай авж Бог допомагає.

Він інтерв'ю
Анатолія БКНБ,
спеціальний кореспондент з прав людини «Голосу України».

ДОКАРТА

Верховного Совета Украины к солдатам и матросам, сержантам и старшинам, прапорщикам и мичманам, офицерам, генералам и адмиралам воинских частей соединенный и объединенный Вооруженных Сил СССР, дислоцирующихся на территории Украины и за ее пределами

Дорогие товарищи военнослужащие!

Верховный Совет Украинской ССР, исходя из смертельной опасности, нависшей над Украиной в связи с государственным переворотом в СССР 19 августа 1991 года и решением Верховного Совета Украинской ССР, провозгласившего 24 августа с.г. Украину независимым демократическим государством,

Верховный Совет республики принял постановление «О воинских формированиях на Украине» и подчинил все военные структуры, размещенные в пределах республики, Верховному Совету Украины. Принято решение о создании Министерства обороны Украины. Правительству Украины поручено приступить к созданию Вооруженных Сил Украины, Республиканской гвардии и подразделений охраны Верховного Совета. Кабинета министров и Национального банка Украины.

Все это не направлено на снижение боевой готовности войск.

Принятые законодательные акты преследуют един-

ственную гуманистическую цель — не допустить использования войск против народов Украины и других суверенных государств.

В Верховном Совете Украины состоялась рабочая встреча с командующим войсками военных округов и флота, военных соединений центрального подчинения, которые дислоцируются на территории Украины. В этой встрече принял участие и член Кабинета Генерального штаба Вооруженных Сил СССР генерал армии Леонов В. Н. Достигнута договоренность, что Кабинет министров Украины и Комиссия Верховного Совета по вопросам обороны и государственной безопасности выработают совместно с Генеральным штабом Вооруженных Сил СССР конкретные предложения по всему комплексу военных вопросов и внесут их на рассмотрение Верховного Совета Украины.

Обращаясь к вам в столь сложной общественно-политической ситуации, призываю вас продолжать нести воинскую службу, неукоснительно соблюдать сложившиеся и высокую организованность, твердый уставной по-

рядок и воинскую дисциплину, не оставлять самостоятельно месторасположения своих воинских частей и не допускать любых неподручных, дестабилизирующих действий.

Руководством Украины принимаются практические меры по обеспечению законных прав и интересов всех офицеров и военнослужащих. Верховный Совет Украины поручил Кабинету министров и соответствующим комиссиям Верховного Совета разработать пакет законопроектов по военным вопросам. Параллельно с этим ведется работа по подготовке законопроектов о социальной и правовой защите военнослужащих и их семей независимо от национальной принадлежности. Материальное положение военнослужащих, членов их семей будет защищено Верховным Советом и правительством Украины. Гарантируем все законные льготы, пенсии, пособия, которыми ранее пользовались военнослужащие и члены их семей.

Верховный Совет и правительство Украины гарантируют соблюдение прав всех военнослужащих, членов их

семей, ныне предоставляемых законодательством СССР на территории Украины, и не допустят ущемления законных прав военнослужащих, членов их семей независимо от национальной принадлежности, языка, отношения к религии, политических убеждений.

Расчитываем на взаимопонимание и поддержку всех военнослужащих. Надеемся, что и родители солдат и матросов, сержантов и старшин срочной воинской службы благословят своих сыновей на добросовестное исполнение воинского долга.

Верховный Совет и правительство Украины считали и будут считать вправе своим долгом содействовать укреплению обороноспособности государства, используя срочную воинскую службу исключительно для обороны, а не для решения внутренних политических проблем. Мы все будем делать для возращения престижа армии, создания нормальных условий для ратной службы.

Верховный Совет Украины.

— У лартіях та рухах

КРАЙОВИЙ РОЗКОЛ

31 серпня на четверту краєвою конференцію Руху зібрався делегатів 19 територіальних організацій Донецчини.

Майже з кожним виступом з'являвся стробоскоп розколом, що нічим між представниками Руху цього регіону. Це призвело до виникнення ще однієї подібної організації.

Розумлячи, що саме на Сході під час референдуму буде вирішуватися доля незалежності України, делегати виступили акцентувати свою роботу на розв'язанні міфу «Україна тільки для українців», а жодні компартійні пропаганди завжди згинували Рух і це стало чи не єдиною причиною нестороженого сприйняття ідей незалежності а багатонаціональним Донбасі.

Головою крайової організації Руху «обрано колишнього політз'явця, мешканця Краматорська Станісла Миколайовича Ковальчука, який вважав, що в умовах Донецчини Рух повинен діяти як політична партія з мобільною структурою, з фінансовими членами». Вирішено створити при крайовому Рухі Раду місцевостей та російсько мовлянина.

Агентство «Схід».

[illegible][illegible]

Є ПРОБЛЕМИ?

ЗВЕРТАЙТЕСЯ

ДО ЄЛЬЦИНА

Шевчаківська газета «Щежонка Жежона» надрукувала записку, а всім жителям міста Пятра Саме-нович Коштинер вносять своє щире подягу Президентові Росії Борису Єльцину, який допоміг зрябцяти електронну п'ярмарку. Петра Семенович, калічний фронтанець, відсидів десять років за наклепком, усе життя працював. Працює й дасі. В які тівкні місця ні істційні не звертають... — орієнтуватися на черстві душі. Та автору божа намиста вінста Бориса Миколойованчу, як той перелав кога для реагування... Міністерству торгівлі України, і часевний атерван тевер мая чим навняти драм.

А Бориса Миколойованчу, значеина, всеяке спасібі...

Інформация «ТУ».

ПОГОДА

6—7 вересня погода на Україні змінилась. Сьогодні у північній половині, є завтра ю всій республиці пройдуць новельні коржонські дощі. Вітер західний і вінічне-західний. 7—12, завтра пожедух ю коржі 15—20 метрів на секунду. Температура сьогодні вдень 17—22, на вієдні до 28, завтра зменшення на більшій частині України віночі до 4—10, вдень до 12—18, у південних областях віночі 6—12, удень 16—22 градуси.

По Кієвській області сьогодні вдень пожедух навельніх короткомас-нінь дощ. Атер північно-західний, 7—12 метре на секунд. Температура 17—22 градуси.

Леоніде ПІДЛУЖНОГО.
Катерина ВОРОНЕНКО.
-86-20

[illegible][illegible][illegible]

Сьогодні у лінійній палатині, в зєвтра жє всїє рєспублїкє прєдлєжєт нєвєлїкє корєсрєкцїє дєщє. Сїтєр зєхїднїй дїє нєвєлїкє зєхїднїй, 7—12, зєвтра пєдєжєдєт жєрнїє 15—20 мєтрїє нє свєжєдє. Тємперєтурє сєгєднїє зєдєнь 17—22, нє вїєднїє дє 20, зєвтра змєнєнєнє нє бїлїшїє чєстїє Укрєїнї вїєнєчє дє 4—10, зєдєнь дє 12—18, у пївдєннєм зєбєстєтє учєчє 4—12, зєдєнь 16—22 грєдєсїє.

По Кїєвськїє обєлєстї сєгєднїє зєдєнь пєдєжєдєт нєвєлїкє жєрнїє корєсрєкцїє жєщїє дїщє, зєвтрє пївнїчнє зєбєстєтє, 7—12 мєтрїє нє свєжєдє. Тємперєтурє 17—22 грєдєсїє.

Лєонїдє ПІДЛУЖНОГО.
Кєтєрїє ВОРОНЄНКО.
-86-20

У СІБІНЬ МИ МІЛІОНАМОВИ ДОЖИВАЄМО — одна українська школярка, яка вивчає англійську мову, розповідає про свій досвід навчання в англомовній школі № 149 з ініціативи влади міста Києва.

— Я вивчаю англійську мову з першого класу. У школі № 69 була англійська школа, але там не було ніяких зусиль директора Л. Драгуна, тому завжди українські діти вчили англійську мову по-лінійно, що гатиніляло мене. Тут же в школі № 149 є всі можливості вивчати англійську мову.

ЮРІЙ ДОЩЕНКО,
засідач засідання «Голосу України»,
Донецьк.

Фото

Чергова по випуску новин
Тел.: 41

Леоніде ПІДЛУЖНОГО.
Катерина ВОРОНЕНКО.
-86-20

народному господарстві	Основним джерелом кол.	Колективним підприємст.	вільних козлових, вовнист.	інше: «Російський А. мислив.
------------------------	------------------------	-------------------------	----------------------------	------------------------------

Василь ХУТОРИЙ,
голова товариства бджоли-
рів-любителів Правобереж-
жя.
Львівська область.

ЧАС ВИБОРУ

Фото: Миколай
КОЗЛОВСЬКИЙ і
Олександр КОШЕНЦЬ.

[Заніччя]

Початок на 1-й сторінці.

Сесія йде важко. Невросто міняти оркестри на ходу, не висто вмати в собі узанчасні створення. Але треба, і це розуміють народні депутати.

Ця вибори... Маємо одностайно генеральним прокурором України обрано Віктора Шинькіна. Рідиска одностайність, і в сесійному залі і на авоці веред Верховною Радою. А от рішення про національну символіку ділося тільки після третього голосування. І що лукавити: спрацював фактор Кравчука, отого його: «Не врийте, ейді у

відставку». На дватвіа тисяч Голова, тиснуть тисячі аордів, він стоїть на площі веред Верховною Радою. І середі нема часу на довгі роздуми. Але і воманитися не можна. Надто багато воставлено на карту.

На флагштоці майорить синьо-жовтий прапор. Національний прапор України. Нарешті! Павали люди після вормитих драматичних воєй. Сміялися. Співаки. Нехай же об'єднає нас це саїве знамено! І нехай буде мирне небо над Україною. І каїб у кожному домі.

Я. ЗОРІВНА.

ЦЕГЛЯНИЙ КАМУФЛЯЖ,

або Як незговірливі депутати поставили в тупик генерального директора

Причина непогоди — завод керамічної цегли, який будуватимуть на околиці міста На думку народних обранців (а вона підкріплена переконливими аргументами), той хто приймає рішення про його спорудження, грубо порушив вимоги заповідництва — хоча, на жаль, не було проведено екологічної експертизи проекту. В обласному центрі екологічна обстановка може ще збільшити загрозливість, якщо з'явиться це підприємство. Воєнний його — відходи вуглевидобування. Отже, шкідливі викиди газу й пилу в атмосферу гарантовано.

У листопаді 1990 року сесія міськради вирішила припинити спорудження об'єкта, мажордада перепрофілювати його на чисто виробничо. У травні цього року — сесія цегли й Ради зобов'язала генерального директора об'єднання будматеріалів О. Дитунського вжити всіх заходів, щоб уникнути виконати попередні рішення. Якщо ж

Олександр Петрович поведе її волю, то...

Ось плід керівного волюнтаризму. — Таке члени екологічної комісії міськради Г. Червона, показуючи офіційне повідомлення з облуправління Промбуду припинення з початку серпня цього року фінансування будівництва заводу — Шкода, що встигли властиві суди 7 мільйонів карбованців. А поновити на камуфляж, яким господарі міста колись обставили своє рішення про народження цього об'єкта. Зовідати потужне підприємство, реконструкцію якого малопотужного заводу. Нехай люди зрозуміють, що була вимога зводити цей конфлікт стовп колоніальний голови Херсонського міськвиконкому М. Калініченка, який з'явився, головні міськвикон

кому М. Мартинюк, головний архітектор міста В. Громіхін та інші, хто поставив свої підписи на офіційних паперах.

Що ж, ситуація нині складна. Орган місцевої влади гребі підкорити. Та чому необхідно діяти керівники об'єднання будматеріалів? Невже не розуміли, що замість заводу матимуть лише рожевий прожектор?

Один із парадоксів полягає в тому, що неспроможність старих стереотипів поведінки. У даному разі це — послід «нагору», окупування волею підприємства від інстанцій, вищих ніж міська Рада. В одному з листів на адресу вищого голови міськвиконкому тиражувальний директор О. Дитунський вступає в полеміку, бере під сумнів рішення сесії щодо необхідності екологічної експертизи проекту, намагається довести протилежне. Водночас він емоційно

стверджує, що прагне зменшити викиди шкідливих речовин майбутнього підприємства на 70-90 відсотків. Через місяць той же Дитунський заявив про свою обласну Раду М. Кушніренка, члена, проведено корупції внаслідок техніко-економічного обґрунтування будівництва, а після цього здійснимо державну екологічну експертизу.

Депутати не вдалося ошукати. Та як бути із заводом? Він може потрібен області, адже дефіцит цегли нині не менш гострий, ніж усі інші дефіцити. Позиція міськради ледь закрита і край. Працівники об'єднання, схоже, схилили до компромісу. За словами головного технолога Д. Шевчука, планується витратити лише 60 відсотків матеріалів вуглевидобування, а решту замінити добавками з глини. Та ще система газопостачання має стати до ладу. Чи вдасться запобігти забрудненню повітря? Нехай про це скажуть спеціалісти. Причому те, що керівники об'єднання самі ще звели в беззастов'язний об'єкт, який ніхто не вірить.

Іван КАЛІНИЧЕНКО,
власний кореспондент
«Голосу України»,
Херсон

Майже два роки у Херсоні токується паперова і словесна війна між депутатами міськради і керівниками обласного виробничого об'єднання будматеріалів. Вона проходила з перемінним успіхом, але нині, видно, близька до завершення.

Фот. Володимир Очеретного

Такий підпис читачі багатьох централізованих та республіканських газет і журналів уже зустрічали не раз. Але в «Голосі України» фотознімки Володимира Очеретного друкуються вперше. Отже, кілька слів про зображення автора.

Володимир Федосієвич виле за п'ятдесят. Уперше вказав до рук фотоапарат лише тоді, коли вступив до двадцятилітньої (раніше на дорожню пошту не було грошей). Об'єктом для фотознімки стало все, до оточувало його з дитинства на невідній Вітчизні. І ось ботинки, і майорюча природа. Перший знімок на друкувала тіврівська районна газета «Маяк», і той день став для фотознімки авторів. Згодом розпочався і штатна робота фотокореспондентом, у тому ж «Маяку». І якщо описати образ, то миша, спортивна фігура Володимира Очеретного з першого ж дня розпалала стереотипні рамки журналістики, бо від його знімка

Виле сміливо, добротою й емоційно.

За минулі роки в журналістиці Володимира Федосієвича було багато різних нагород. Але серед них диплом і грамота є одні несподівані нагороди

— модель «За вступування по голоначки» (Володимир Федосієвич вступав п'ять чоловік).

Незвичайним у біографії журналіста є й такий факт — за десять років він зібрав

численні матеріали про українських композиторів М. Леонтовича та К. Стеценка і мрію відкрити в Тирасполі музей цих видатних людей.

Для першого знайомства на сторінках «Голосу України» ми

разом з Володимиром Федосієвичем відбрали фотознімки про осінню, про вмість природи, які навівають думки про швидкоплинність людського життя...

Микола ХРЕНКО.

У Мукачеві, а поріжком, і Ужгородом, діти довільного віку хворіють серцево-судинними захворюваннями удвічі більше, а дитяча смертність більша у три рази. 70 відсотків немовлят у Нової Селі за Нижньою Коропою народжуються неповноцінними.

НЕБЕЗПЕЧНИЙ СУСІД

Проблема недоворотно порушувалася в пресі на різних рівнях влади. у Міністерстві оборони СРСР. Але без успіху.

Наперсодні Дні військово-повітряних сил ще один «атаман» — протест даючу «Атлант» авіації Мукачівська повітряна армія та її співучасники, які провели тут санітарно-гигієнічне втручання митинг. У виступах на цьому

співголосо (варті зелених України О. Сидорук, народний депутат України В. Бєдін, інші) було висловлено необхідність створення аеродрому з житловими масивами. Пролонгувалося негати його закрити, що хоча б перешкодило б розвитку частини військових частин. З оглядом військовий контролювався би місцеве владні та депутатські мейсак.

На лаву на митингу не було нікого з офіційного не

ривається аеродрому, тому швидко різних заходів прийняти на себе ті кілька військових, які прийшли сюди з власної ініціати. Вони не знали, що «об'єкт дієсно завдав шкоди і навалюють людей. Водночас, на їхній погляд, не можна винести на втермінований виступи в його будівництво.

Питання залишається відкритим.

Микола ГОРВАТ,
власний кореспондент
«Голосу України»,
Мукачеве

КВИТОК ПІ

Виявляється, на нашій маломовній Україні є квіточки, до людей азиануть не менш тяжких земних мк гарств ніж у пеклі!

Щось схоже з тим, про що писав Овоян, ми не раз зачіпали в кадрах ніхонороні з м'якої «загнаною» капіталізму у сімдесяти роки Тезеураїстиди знаходили соціальні прапори то в передмісті Нью-Йорка, то в Чигино... Але що у нас, у Хмельницькому, таке могло бути — ніколи!

Пригадую, що років п'ять тому на одній із сесій обласної Ради тодішній голова обласного урядового комітету пої-

домив: — Ми вирішили проблему з баранами. Тепер жодна сім'я в нас не промислає!

Була мовна, було після цих слів думати по-іншому! Але, як з'ясувалося згодом, го було, м'яло кажучи, нашівард. Во жінки люди і квітучі ніки у істеричних умовах.

Якщо ви потрапите у «чаровне село» під Хмельніцким, то з цього малови-значного дачного лагора не-міжно побачити і гречаків «гетто». Саме так окрес-тили цей кланний землі його, мешканці. 24 сім'ї завіз івчички. Живуть вони не в бараках, а в... завізних ва-гонах, що народилися тут, не-би там живе споконтинент. В одному з них, кажуть, гу-тав по Україні бродив Мах-но. В інших — це одні не-закінчені батько внос своїх крапчик снів і донч. Так от, стоять всі ті поширані часом в наслідок негріт від містярської нощі, по-ній на схід і захід ритміч-но торочать підпашерів і кантанці побіди, обабачають наче табуїми, напереві. День і ніч це стокать метал-девий звяк, свист, стацій-ний гармидер. Від тих «пос-тій» при охолодженні вагоно-зрюються у сні не тільки діти, а й дорослі. Правда, і заснути в таких умовах не-просто.

У мене вже нерви зла-пили — каже одна з меш-канок цього «заповідника» Ал-ла Пилипівна. Жіхався від найміньшого стук. Таке впи-

ження, наче нас зла дола посадила в полд, який не має кінцевої зупинки. І «демо-ми цим жорстоком рейсом — то шість, то десять років. Аби відчувти, що це озна-чає, пригадайте хоч один ви-падок зі свого життя, коли ви ніякді боді провели в по-лізд із сім'єю. Без ванни і гарячої води, без вібрацій і домашньої кухні... Та все це квіточки Япідки, пекельні япідки — в ішому

Складає листа до редакції

Минулої неділі, коли сон-це стояло в зеніті, я зайшов в одне з таких помешкань. Переступивши, там ми мови-ти, пори, відчув себе, наче в знамі. Поки оглядав це покіржаві металеве «буд-ку», на теїсті вже не було сухого миста. Наче хтось відразу виплю.

Все і в і сауну не тре-ба! — яюс сумно усміх-нувся господар — машиніст моторної платформи ПМС-250 Георгій Рощу. Отан і юну в цьому пеклі з 1982 року. На роботі весь час під відкритим небом, на переко-нах Пекельної підстаєвля-єтніну і дошам. І морозам, і спеці. А чому теж нема спо-кучу Вілтуку та екснераса парабана — так іриабств-ся, що до самого ранку на-хати кичи. Не заснеш. За-раз же нічого, всього — 35 градусів. А злину не зрі-зешся під морозні раи-ки індем кривависа. Не в-краще, коли й дощі йдуть. Тоді доводиться ючати чер-гувати з дружиною і ловити воду над дітьми.

— Після статті «Гречак-ське гетто», опублікованої минулого року в обласній молодіжній газеті, про-мовив розмову монтер до-роги ПМС-250 Валентин Мі-чу, трини наше начальство завуїхиса, багатьох че-ред відселенні озвучи. Та от-бда: тепер керівники нощі стали діти — і в будувати не хочуть. І кооперативні квартири, диспанчатори, Мо-тують те, тик, що спорудже-

ни нового будинку повністю не завершили. Не висте-воду і канідацію. Госпо-дарини Південно-Західної залізничі, які належить ро-думи, відкадають до з року в рік. Але сам будинок почав розсипатися. Тут уже ми за-біли триную, почали виа-гати наперемому. Була не-одна комісія, і підтвердили, що справді будинок аварій-ний і потребує невідкладної ремонту. Іще у 1989 році ми одержали листа за підпи-сом Кришнього і Язарова, в якому воки гарантували на-перемому у 1990 році. Мишув час, але ремонту до цієї по-ри ніхто не робить. Випра-вдовується тик, що немає будматеріалів. Хай би Ка-лієт міністрів України знав з управління Південно-Захід-ної залізничі всі будівельні фонди і в примусовому по-рядку виправив на провіні-тацій станції! — пишуть лю-ди до редакції.

Цього листа я пригадав, коли біля хаток вагонів ПМС-250 мені розказували залізничники і про два тур-жотники, що розташовані неподалік. Хіба це туржотники? — каже Аниса Пиновар. Це ті ж барани, тільки з цегля-ними стінами. Немає ніяк смисли комуніальних руч-ностей, навіть помийні не-можливо. Ото й усього, що маємо — чотири стій. Та й то негарно. Зверху теж, у підвалах води, що юна-запхність. Та що казати, ли два роки просимо маш-ну піску у двір дітям при-везти — ага, дивечаски. Думайте, тільки у чо-му виявляється до нас не-увага? — продовжувала Алла Петрів. — Ніхонто, Яюс-ся, бачи, відкритого побачення виділили для нас мебелений гарнітур. Ми ту-ди — нема. З'ясувалося, що триний час весь дефіцій-ний зобов'язався накласти від-длу кадрів ПМС-250 Мико-ла Корчмару. От Пиноваре, так здає зорохати. Була бу-ла і сміхоті по перероді всіх цих фактів і Жерієрний прижаждало начальноство, об-цяло вигнати його з роботи за задовільняння. Та все так і лишилося.

Георгій стесув плечима — Та це буденне — втру-чається Георгій Рощу. — Ось був Девд затівничий. Та, думайте, хоч абияки лю-де, добре слово комусь сна-зали? Довго же сварилиши і за-лізничники і на побут, і на неуврагу керівництва. І вже, ноди вичерпали всі розпо-ви, ми сиділи на східних ва-гонах-квартири Рощу. Рощу, мовчави палили Рощу від-чинили тамбури у вагоні мо-новисного поїзда, чи зупи-лися наварити. Дебейли мо-товия юбурну у наш бік через вагоний паркан цю-фановий кульок і вигукну-ти. — Мужики, вам жеє мн-го що сидіть?

Георгій стесув плечима — Та це буденне — втру-чається Георгій Рощу. — Ось був Девд затівничий. Та, думайте, хоч абияки лю-де, добре слово комусь сна-зали? Довго же сварилиши і за-лізничники і на побут, і на неуврагу керівництва. І вже, ноди вичерпали всі розпо-ви, ми сиділи на східних ва-гонах-квартири Рощу. Рощу, мовчави палили Рощу від-чинили тамбури у вагоні мо-новисного поїзда, чи зупи-лися наварити. Дебейли мо-товия юбурну у наш бік через вагоний паркан цю-фановий кульок і вигукну-ти. — Мужики, вам жеє мн-го що сидіть?

Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО.

— Та це буденне — втру-чається Георгій Рощу. — Ось був Девд затівничий. Та, думайте, хоч абияки лю-де, добре слово комусь сна-зали?

Довго же сварилиши і за-лізничники і на побут, і на неуврагу керівництва. І вже, ноди вичерпали всі розпо-ви, ми сиділи на східних ва-гонах-квартири Рощу. Рощу, мовчави палили Рощу від-чинили тамбури у вагоні мо-новисного поїзда, чи зупи-лися наварити. Дебейли мо-товия юбурну у наш бік через вагоний паркан цю-фановий кульок і вигукну-ти. — Мужики, вам жеє мн-го що сидіть?

Георгій стесув плечима

А скільки отпиди? Деяте! Деа, многи, видимі свиробак, черти. Вот і на-маю колбаси бросил, подир-лились...

Побіз рушив. Усіда не-закончили і на побут, і на криво помислювали. І мені вдалося, що я згадавдси, про що і про кого у цей час думав бездомний залізнич-ник: юного ідасяир прий-няв за зєка. Та було б сто-крат краще, яюні Ююг дум-ки відгаласи керівники Пів-денно-Західної залізничі.

Михайло ВАСИЛАШКО, власний кореспондент «Голосу України»
Хмельницький

А ПАТРОНИ ПОДАВАЛА ЖІНКА

Що я назвля багато несподіванку упало на людські голови тієї зло-щасної доби. Несподіван-кою дини, безглуздою.

Ось юні, герої судо-вої справ:

Ольга Панасюк, 25 ро-ків, уродженка і меш-канка Панаєвщини Зборів-ського району, Матір троєх дітей.

Олександр Тіаучук, 22 роки, дачні (тепер уже трині) судили, на день сносина злочини — в'ї-нач з «кімі», яку відпу-вав на Львівщині.

Олександр Заліпунік, 32 роки, коді об'єднан-ня громадського харчу-вання.

Любов Дудар, 33 роки, мати двох дітей.

Останньої я почу-ропозада, адже саме вона спершу пиячила з Тіаучуком і Заліпуніком, а потім же й привела їх під нагляд Василя П. порту-го. Я ніякді боді перед тим продала мисливський ніж передачі на Тіаучуком. Са-ме його й пішла в нія, трий-ти, як зв'язався згодом «ануїлуніти» Як саме? Тіа-учук витавив двері, зайшли до квартири, забрали рушні-ки, патрони і... Мисливсь-кий з грибами шкарки. Мислив засет, дві мисливські сумки.

Коли вже з'явилися ру-шнічки і, як відомо, вона має вистрелити.

Винюючи з обираденої квартири, хтось аустрелив це одну зяюмою Ольгу Па-насюк і як це бувало у за-дущий розмови, зголотис-лися, що не зле було б усі-юю комуністично дачатка, «у-дед «на заробіток». Треба віддати належне Тіаучуку — ідею побудувати, хоча й юмо-ую, саме його робота. Тіа-учок обрадувало, адже він відпра-влювати це щіль дві ро-ки «кімі». Але як уже іха-ти, то іхати, зловідати нема-чого, одна проблема — з грибами на дорогу. Тут слово

азала Ольга: батьки вируча-ли.

Коротке знайомство, знавечір вона, а також Заліпунік на Тіаучуком це винили Зібра-лися виставити Уваїтіню, що-тих сільська вулиця, се-редино йдуть троє Тіаучу-стрівало по вичинних ліхтарях Ольга побачи патрони.

Тіаучука і Заліпуніку ті-єт вулиці, хай і центральної? Тутаят ж ой як хочеться! Поую пішли в сусідні. За-тупі Зяючі стріли по та-рочкач». І треба було в той момент вийти на поді-рні кошички Ольшаній вчи-ти і сати по-чувчельніш зробити Тіаучуку зауважен-ня. Він одразу забав по-ліхтарі й приривили в жін-ку. Зяючі стріли іх устип вичинчучи рушнічки.

Уже був пізній вечір, а село це трудюлося гуля на-по тротуарів. Біглий авто-машини Юану з них при-грозити вярденною рушнічкою, і зупинився біля компанії Навіанний водій віняв усіх трини і вимкнув до іх та-рочка. Поки іхали, Заліпуні-ку раз у раз стріли із шабін в темноту. Тут у розповіді з'явля-ється ще одна героїня, Марія Верегін, 23 роки, мати двох

дітей. То до неї, а томіше в будино, її батьки прибу-ла опівночі і яма компанія Хмельний і тут Заліпуні-ки, але.

У моєй біблії, — ліх-нула Марія, є тільки як вона по-дорому не відста-єт. Тоді моїна вкрасі — напропичувала Заліпунік. За-ла до кімнати, покрутні перед носом переляканої жі-нки немже і забрав шту ку-ленцію «спирнуго» майже на двісті карбованців.

Бачу було і відпочити. На мовило Верегін повела ліх-ніх гостей до свого знайо-мо. Миколи С. Дорогого це постріляли, ба й хати не заспокоїлися Тіаучу «роз-стріляв» квартиру, телеві-зор, кувало в стіну. Коли ж неспадна-негадани гості на-реши застучили, переляканий господар подався за допомо-гою в міліцію.

Удосвіта Заліпуніча іатор осисла Панасюк.

Востаннє міліція! Зяюв було постріли. Зло-чинці поравили міліціонера. Закінчилися ж ці дводен-на стрілянина і п'юної компа-нії Тіаучука і Заліпуніку. Тіа-учу Обласний суд виніс у вік, Заліпунік у міліцію, а Заліпуніча до шесті з п'ятирічною невідбу-чука (враховуючи невідбу-те попереднє покарання) — де-вді з половиною, О. Пана

сь», грох з половиною. І Дудар — двоєх з полови-ною років ув'язнення.

Ніостаток, за традицією, підслас б і доморудував, про шовку, якої здає на-клято людині; про геро-матерів і осиротилих дітей; про те, що подобі зяюди — то і інше. Іна результат ка-літства людських душ нашою бодачукою, жорстокою сис-темою. Вдаде, та вою, якою відвадиси до загальні-х, і є.

Край, ж бєсти мову про конкретну ситуацію і її чин-ники, до стурбовати мене з-стільки злочини (що заслу-жили, те й одержали), скіль-ни потерпіли. Адже на їх ім'я нічого опинитися кожен з нас.

До речі, аустрелиа цими диням вікарй передляногою могоу. Серед білого дня розмови, до стурбовати мене з-стільки злочини (що заслу-жили, те й одержали), скіль-ни потерпіли. Адже на їх ім'я нічого опинитися кожен з нас.

Тетяна САВКІВ.
Тернопільська область

УКРАЇНА ЄДИНА, НЕПОДІЛЬНА

Фото Олександра КЛИМЕНКА і Віталія ЛЕЩИНСЬКОГО.

РАЗМЫШЛЕНИЯ ОБ «УКРАИНСКОМ ВОПРОСЕ»

Украинский вопрос вновь стал на повестке дня. Во весь свой колоссальный рост. Завина о выходе из Союза, Украина в сущности поддарила приворот идею создания обновленной Федерации.

Прежде чем обвинять украинский парламент в эгоизме и национализме (а за этим дело не станет), не бесполезно задуматься: что толкнуло Верховный Совет на столь решительный шаг? Последний шаг в чаше долголетия был безудачным, — августовский переворот. После вероюного отступления от союзно-огарских соглашений ставился крест на и без того кудем украинском суверенитете. Какой же увядающий себя парламент спас бы это молча? Но пути подсказал, «последняя инля» объявляла незаконной, а Украину оставался при своем решении. Почему? Потому что чаша ведь осталась. Если мы хотим найти выход из туннельной, кризисной ситуации, то нужно честно сказать, чем она переполнена.

Начиная с 1654 года, после присоединения Украинского государства к Московскому царству, вошла ланка, последовательная политика уничтожения Украины как национального государства. Российская империя накомкала чужа, удушившую до полусмерти большую страну и неспешно ее перерабатывающего. Начиная с XVII века, история Украины черпала драматическим сюжетом массовых и единичных выступлений за возрождение нации. Безумство храброго Мазепы сопровождается и с тайфами, мирные депутаты запорожских гетманов и ситыемиллиардами империи с бутани. Нет ни одного — поддариваю — ни одного императора

России, ни одного склянибуть значительного политического деятеля, которого бы Украина воспринимала как защитника ее национальных интересов.

Не было бы, может быть, надобности говорить о давней истории, если бы чужа назвала благодарней. Но и советский период Украины отмечен такими страшными веками, как искусственный голод тридцать третьего, унесший миллионы жизней, депортация немцев из западной Украины, плановая русификация республики, поставившая на грань вымирания язык и культуру сорамидионной нации. Чернобильтю только закончилась, преступная эпоха промышленного использования природных и сырьевых ресурсов Украины. А начало ее — легендарный Днепротоз, за которым последовало безумное сосредоточение на украинском юге вредных производств, создание городов-могил. Кривой Рог, Днепродзержинск, Днепротетровск, Запорожье, Мариуполь, Лисичанск и Донецк — это адреса бед, распределенного по всей республике еще одного Чернобыля.

Многие десятилетия вся страна, вся страна без исключения, жила нараспашку нефтью и донецким углем, криворожским металлом, никопольским марганцем, запорожским титаном и феросплавами. Украина не щадя себя и не считалась с утратами. Сегодня из ее землеспользования выведена за счет промышленного освоения территории, равная по площади Одесской области. Найдите ее на карте. Составьте с сопредельными западными государствами. И, может, тогда вы получите наглядное представление, каковы размеры чужа украинского долготерпения.

Я говорю об этом потому, что уже на новом витке развития перестройки друг воин пришел спасаться всем в одиночку. Прыгала с медленно идущего поезда Литва и Эстония, Армения и Молдова. Безоговорочно заявила о приоритете своих национальных интересов над всеми проиния России. Выполняя свои договорные обязательства, Украина оказалась в положении наивного профити. Она держала уровень поставок на 80 процентов, а получала менее 60...

Во время проведения референдума о сохранении Союза около 80 процентов жителей республики положительный ответили на вопрос о республиканском суверенитете. Это мнение примерно на 10 процентов превратилось в желание сохранить единый Союз. Уже этого достаточно было бы украинскому парламенту для того, чтобы волю прать выключить в войну законов, денараций и демонстраций амбиций. Между тем Украина сохранила во ветру, а лидеры илей мала демократии венчали лаврами всех, кто преуспевал в развале ненавистного Союза.

А политическая ситуация на Украине все годы перестройки оставалась более чем испортой. Она усугублялась экономическим кризисом, менялся циклически в реформе. Но есть одно неоспоримое преимущество Украины перед многими районами страны: она счастливо избежала национальной ярмарки. На 40 миллионов украинцев в республике приходится около 10 миллионов некоренного населения, так называемого русскоязычного. Республика не встала, к счастью, на путь френериваной украинизации, не опустилась до деления народа на слонх и диких. Если не считать единичных проявлений, то мож-

но считать, что Украина достойно прошла испытание на политическую терпимость, не парализуясь в зоологический антимонизм.

Я с интересом наблюдаю, как представитель «Бука» в русифицированных южных городах легко и логично разрешают языковую проблему — не важно, на каком языке сегодня говорим, важно — что говорим. Будет политика возрождения украинского языка, будет и язык ковал среда.

Бьет молот, самое главное сегодня — не нарушить межнациональное спокойствие на Украине. Не посягать раздор. Я говорю об этом, зная, что кое-где появляются зигузнасты «спасать и защищать» русскоязычное население и его интересы. Не от реальной, а от мнимой будущей угрозы. Мы все это уже прошли в других очагах национальной напряженности, и кому-то нас Бог, повторить эту ошибку на Украине.

Время от времени политическая оппозиция распространяет на Украине листовки, где приводятся сравнительный анализ — на каком месте республика в Европе по производству основных видов сырья и энергии. Получается, что ниже третьего Украина не опускается. И видя ее по соседству с Францией и Великобританией, возникает закономерный вопрос: не будут ли украинцы жить как англичане или французы, выйдя из Союза? И вправду ли Союз ее удерживать — хоть тайнами, хоть угрозами?

Конечно, возникает вопрос: а сможет ли Украина организовать свою экономику как самостоятельную? Если верить украинским специалистам и зарубежным экспертам, то на нынешних советских республиках Украина не только готова к переходу на рыночные отношения, у нее высокая степень готовности к самостоятельному хозяй-

«ДРУГОРЯДНІ» ФА

У центральній пресі після недавньої спроби державного перевороту почали керувати з'являтися матеріали про Українську без нагнітання пристрасної і майже аполітичної описи майбутніх кошмарів, пов'язаних з розпадом імперії. Одна з таких спокійних і розважливих спроб розібратися у тому, що відбувається на Україні — стаття Леоніда Капелюшного «Размышления об украинском вопросе, изданные в «Известиях» 3 вересня.

Автор, розмірковуючи над непростими історичними крутозами України, все ж залишає відкритим питання про політичні самознищення України як держави, використовуючи «другорядні», як він сам пише, фактори. Справді, коли Україною і Росією тисячі прив'язаності і тисячі зв'язків. Іх ніхто не збирається руйнувати. Навпаки — тільки розширюючи, поглиблюючи. Демократичне Україна — це не держава, обгороджена колючим дротом, неможливо проти своїх судів герметизувати

Фото Олександра КЛИМЕНКА і Віталія ЛЕЩИНСЬКОГО.

ТЯЖКО ЖИТИ В КОЛОНІЇ

Як хочеться бути вільним у вільній державі! Народ України заслуговує на це. А Союзний договір, сплесте! Але ж яка розумна людина і справжній патріот може згодитися на нього? Це все одно, що зробити бика волом, він тягне, робить усе, що йому наказано. І за його годують, тільки, щоб він і далі тягнув.

А взагалі, щоб остаточно не вмерти, народові потрібна абсолютна незалежність. Тільки тоді можна припинити руйнування природи України, бо стає її катастрофічний, та й самого народу також, що на межі вимирання.

Давай вільній Україні!

Ю. ТИМОШЕНКО.
Богородчан
івано-Франківської області.

МОСКОВСЬКА українська нараховує стільки ж століть, скільки й сама Москва. Проходять повз пам'ятник Юр'єві Долгорукому, я вітаюся з ним, як із земляком. Захоплююся монументом Мініну й Пожарському на Красній площі і згадую, що то український скульптор Іван Мартос зобразив своїх двох синів, тобто українців. І з ними вітаюся, як із земляками. А коли походиш по старовинних московських цвинтарях та уважно придивися, вчитася і зрозумієш, що там лежить-спочиває сила-силенна нашого брата. Воно й на нових московських кладовищах повнісінько українських прізвищ та тільки хто ж вони? Оця наша біда — неознаність і байдужість — робить нас в'ючаками, рабами, сліпими, глухими і німими, хоч і пащекуватими.

Під Москвою лежить прах легендарного гетьмана Петра Дорошенка. Ми, члени товариства «Славутич», буваємо там, віддаємо шану великому синові нашого народу, возимо туди дорогих гостей з України. Ставимо питання про перенесення на рідну землю праху цієї історичної особи, як і праху Олександра Довженка з Новодівичого цвинтаря. Та часом

збірники з географії, космографії та лексикони. Своєю діяльністю в Москві українські вчені зробили переворот у переконаннях місцевих властей і приватних людей, примиривши їх із західною наукою та своїм православ'ям.

У травні 1649 року московський цар листовно просив київського митрополита С. Косова прислати для перекладу Біблії випускників Києво-Могилянської академії Арсенія Сатавовського і Дмитра Птицького. Замість Птицького, який згодом таки прибув до Москви, приїхав з Києва Єпіфаній Славинецький. Кількість оригінальних і перекладних творів одного лише Славинецького в Москві доходить до 150. До сього часу з його «Латинсько-слов'янського словаря», який вони з А. Сатавовським уклали ще в Києві, а переглянули й видали в Москві. Невідомо, чи є «Греко-слов'янсько-латинський лексикон», де зафіксовано до семи тисяч слів. «Філологічний словник», вкданкий цими двома нашими подвижниками, пояснює церковні слова та їх уживання. Славинецький підготував ще «Буквар» 1657 року й написав педагогічні праці.

У другій половині XVII

й інші чого річки, Москві року нився «вспе В і п україн ролася ного Одаач нучим напри XIX с сійськ раїнці ми ста дні по ка поч російс дили і ники у ня. Вет. лтурн Москв письм сковсь котром інець пович) Михай домо, пісні, мович отіско від як науко

НАШІ В МОСК

УКРАИНСКОМ ВОПРОСЕ»

отом потому, ом вкте раз- ки вдруг воз- атися всем в тала с мед- поезда Лктва Арения к Мол- орочно заявила своих нацио- ресов над все- Россия. Вып- олнительные обяза- рина оназала- ивного про- держала уро- на 80 процен- а менее 60...

но считать, что Украина достойно прошла испытание на политическую терпимость, не шарахнувшись в зоологический антикоммунзм.

Я с интересом наблюдаю, как представители «Руха» в русифицированных южных городах легко и логично разрешают языковую проблему — не важно, на каком языке сегодня говорим, важно — что говорим. Будет политика возрождения украинского языка, будет и языковая среда.

Быть может, самое главное сегодня — не нарушить межнациональное спокойствие на Украине. Не посеять раздор. Я говорю об этом, зная, что кое-где появляются зитузасты «спасать и защищать» русскоязычное население и его интересы. Не от реальной, а от мнимой будущей угрозы. Мы все это уже прошли в других очагах национальной капраженности, и помню нас Бог, повторить эту ошибку на Украине.

Время от времени политическая оппозиция распространяет на Украине листовки, где приводятся сравнительный анализ — на каком месте республика в Европе по производству основных видов сырья и энергии. Получается, что ниже третьего Украина не опускается. И видя ее по соседству с Францией к Великобритании, возникает закономерный вопрос: не будут ли украинцы жить кан англичане или французы, выйдя из Союза? И вправду ли Союз ее удерживать — хоть танками, хоть уговорами?

Конечно, возникает вопрос: а сможет ли Украина организовать свою экономику как самостоятельную? Если верить украинским специалистам и зарубежным экспертам, то к нынешним советским республикам Украина наиболее готова к переходу на рыночные отношения, у нее высокая степень готовности к самостоятельному хозяй-

ствованию. И где бы ни было все, что за немедленное определение, и декабря ждать нечего, и на очередной референдум тратить не надо.

И все же...

Мы живем в странной стране. Наверное, это плохо, но в выборе решений мы руководствуемся не строгими расчетами, а библейской нравственностью, привязанностями к з'ямям. Мы те носим обиди, пазуку, ан камень, мы умеем отличить, где зло исходило от режима, а где от конкретного человека. У нас существуют тысячи привязанностей, тысячи незримых нитей между людьми, семьями, городами к народами, которые делают наше существование более полным. Как нам взвесить эти «второстепенные факторы»?

Миковал период, когда сама красноречивая декларация могла остановить ход исторического процесса. Взаимоотношения в будущем государстве должны давать его членам абсолютную гарантию на удовлетворение его национальных интересов.

Леонид
КАПЕЛЮШНЫЙ.

«ДРУГОРЯДНІ» ФАКТОРИ

У центральній пресі після невдапої спроби державного перевороту почали нарешті з'являтися матеріали про Україну без нагнітання пристрастей і майже апокаліптичних описів майбутніх кошмарів, пов'язаних з розпадом імперії. Одна з тих спокійних і розважливих спроб розібратися у тому, що відбувається на Україні — стаття Леоніда Капелюшного «Розмишлення об українському вопрое», надрукована в «Известиях» 3 вересня.

Автор, розмірковуючи над непростими історичними кругознами України, все ж записав відкритим питанням про доцільність самовизначення України як держави, використовуючи «другорядні», як він сам пише, фактори. Справді, між Україною і Росією існують тисячі прив'язаностей і тисячі зв'язків. Іх ніхто не збирається руйнувати. Навпаки — тільки розвивати, поглиблювати. Демократична Україна — це не держава, обгороджена колючим дротом, найжачена проти своїх сусідів гарматами

і ракетами. Досвід міжєвропейської інтеграції показує, що незалежність і суверенітет держави сприяє нормальним міжнародним відносинам, розвиткові етносів і народностей.

І останнє: вітер перемін вадаря у вікна нашого дому, зміна ще донедавна непереборні бар'єри. Ми виміємо вікна нашого дому, повимітаємо кутки, полагодимо двері. Тепер все у нас вийде.

Наталія ДЗЮБЕНКО,
оглядач з питань історії України.

не дає спокою думка, а чн збереглася б могила того ж Дорошенка, коли б вона знаходилася на Україні?

Питання московської української ще не досліджене, не вивчене й не систематизоване. Йому присвячували свої праці Микола та Дмитро Бантиш-Каменські, М. Грушевський, О. Пашин, М. Сумцов, М. Вознян та інші. Цікавою є праця Ол. Дорошенка «Українська культура в двох столицях Росії». Та сучасникам вона майже невідома, оскільки, як у могильнику, переховувалася донедавна у спецхові.

Оминаючи віддалені часи, побіжно погляньмо на період сразу після розпаду Київської Русі. Зокрема, київський митрополит Петро, родом з Волині, у другій половині XIII століття жив і працював у Москві; з 1389 року там же оселився київський митрополит Кипрія, ставши митрополитом московським. Він відправляв церковні обряди, залишив дрібні твори і три послання з цінними інформаціями про церковний побут XIV—XV століть. Поховано Кипріяна в Успенському соборі Кремля. 1484 року до Москви втіл один з керівників боротьби українських феодалів проти литовського панування Ф. Бельський, який породився з московським великим князем і відіграв значну роль у політичному житті Московської держави.

У московському «Печатному дворі» з 1584 року працював український друкар і палітурник О. Радншевський, який 1606 року видав Євангелія, а 1610 — «Устав».

Київські вчені С. Яворський і Д. Тугтало (Д. Ростовський) належали до нового грона українських діячів пера і слова, з їхніми іменами пов'язана наступна доба в історії московської освіти. Вони працювали не тільки на ниві духовної літератури, а й на замовлення царя чи патріарха укладали й перекладали різні освітні підручники й енциклопедичні

століття в Москві жив і працював вихованець Києво-Братської нолегії, архітектор, художник і скульптор І. Зарудний, за проєнтом і під орудою якого збудована церква архангела Гавріїла в Москві — так звана вежа Меншикова. На доручення Петра I він наглядав за працею всіх художників та іконописців Росії. За посередництвом І. Зарудного російська архітектура перейняла українські форми й засоби. Щоправда, відомостей про це годі й шукати у будь-яких російських довідниках. Тоді ж у Москві працювали й українські гравери по міді М. Карновський і Г. Тепчегорський. Пізніше — митці різних жанрів: К. Клімєйно, А. Монрицький, М. Глоба, А. Грабар, В. Татлін, О. Морава, В. Поросний та багато, багато інших.

Той вплив, який мали українці на розвиток російської культури Москви, не на жарт стривожив місцеві, насамперед, церковні, консервативні кола, які почали жорстоко переслідувати українські книги, що їх чумками возили до Москви на продаж, а також манеру українського співу та церковних звичаїв і проповідей, запроваджуваних по московських храмах українськими, церковними діячами. З цього приводу маклрвник Павло Алеппський писав: «Московити, не знаючи музики, співали наадогад: їм подобався низький, грубий і протяжний голос, що неприємно вражав слух; вони навіть докоряли за висонгологоїний спів та шептели цим українцям».

Київський церковний спів став відомим у Москві в першій половині XVII століття з проищенням туди вчених українців Єпіфанія Славинецького, Арсенія Сатавовського... Наприкінці 1651 року до Москви прибув київський співак Олександр Василь, пізніше — піп Іван Курбатів, а згодом і Федір Теріопольський. А в березні 1652 року сюди приїхала група співаків з дев'ятк чоловік і зупинилася в монастирі Андрія Стратілата, що

лузь клорі й наш культ про М не по то про з часі І. Фра ли А славіс менши дащен ських рії Ру моско торії ких; по зокреп ні каз ті піс неийк кохані Зуп Бодия показ пласт ворен Р. Ти працю Педаг залиш праці поста літопн лежню сі Паа року у ун раїнсь ния», же де Кудив видав «Ужн тім — тамі сьної У Марн «Исто п'яти торик та ет 1858 «Лето да Ки ісьній казни вник 1861 росвіт велич роинв годи мати вою

**І ПРОПОВІДЕЙ,
ЗАПРОВА-
ДЖУВАНИХ ПО
МОСКОВСЬКИХ
ХРАМАХ
УКРАЇНСЬКИМИ
ЦЕРКОВНИМИ
ДІЯЧАМИ.**

ОСТАВЛЯЮ БОГА

ВОНА
ПОГРОЖУВАЛА
У ПОНЕДІЛОК
УРАНЦІ
ВЛАШТУВАТИ
ПРЕС-
КОНФЕРЕНЦІЮ
І РОЗПОВІСТИ,
ЯК КЕННEDІ
ПОВОДАТЬСЯ
З НЕЮ. БОББІ
БУВ МЕРТВОТНО-
БЛИДІМ
І ПРОСИВ ДАТИ
ІМ СПОКІЛ.
БІЛЬШЕ НІЯКИХ
ТЕЛЕФОННИХ
ДЗВІНКІВ,
ЛИСТИВ АБО
ПОЕМ. ВОНИ
НЕ ХОТИЛИ МАТИ
З НЕЮ СПРАВУ.

[illegible]

Пітер Лоуфорд, ел
тний англійський актор,
кий підписав королівський
онтракт з «Метрі Голдвін
ейер», часто влантовував
рибюм як відвідувач Кен
еді. Коли був на західній
у забережжя країни На од
очу з цих прибілів майбут
ї президент і зустрівся з
Берліні

[illegible]

фільм "Ті", хто відідав пера-
губу теплу", і критична зме-
на відзначили її гру, а
Джон Кенеді вирішив вистав-
ити свою кандидатуру на ви-
бори. Він був молодим, енер-
гійним і радикальним. Кенеді
були занепокоєні. Дізнав-
шись, що за його розпоряд-
женням вилучили з бібліоте-
ки книгу "Відкриття Америки"
у 1960 році в Лос-Андже-
лесе. Тим більше, що Джек-
сон ставився у фанатичному
духу до своїх переконань.
Масовцтвості. Хоч підтрима-
чи знаменитості могли стати
відчуждним козирем для по-
літиків, але вони не мали впли-
виста на "Ті, хто відідав".
Зрозумівши, що Мерлін за-
грожував скандалом Ніхто
в Америці не обер'є президент-
ство, що, так здавалося
Джону Кенеді, було б дуже
небезпечно. Події розгорта-
лися так. Повністю розпався
вплив шлюбу Мерлін з
Джонсом. Мерлін вийшла за-
мужем, але і роман її з Івом
Монтаном, що збудив багато
гаслусь, — він збився на
позабачення, фанатичний
"ярдер". Ничь діє італій-
ського главноу вярця Мерлін, ко-
ли французький актор по-
вернувся до своєї дружини
Джонсон. Синьосірий, з ви-
вами Петра Лоуфара, Мер-
лін втомилася від цих
промахів і сподівалася на
новий час більш близький, ані
інтрижка.

«Джон і Мерілін підходили одне до одного, — розповідає Лоуфорд. — Вони обоє випромінювали чарування і мали неабияке почуття гумору. Того вечора Мерілін широко визнала, що «досягнення» Джона було «дуже демократичним», і «дуже проникливим», і вона вимовила таку фразу: «Гадаю, що допомогла його хворій спині».

«Мерлін» була у захваті від нього: «... розповідав Р. Лоуфора — Спочатку з П. кою то була примка, але потім вона справді захоплася б Джона Кеіннеді. Крім того, вона переживала період депресії, вживала сноутворе, призначила до алерголога. Вона лікувалася в психіатричній клініці Пейна Утіні в Нью-Йорку. В такому стані вона захопилася в нього або, переконувала себе, що закохана. Крім своїх телефонних дзвінків у Біллі Ді, вона почала писати Джону, посилає йому любовні листи. Одного разу на початку 1962 року вона подивилася в список своїх ковідів, з'ясувала суперфлюїд про своє бажання вийти заміж за президента».

Як до цього розповідав Мєрілін. Дікеві аж ніяк не була так званаюча щим гістеричним свистом або припадком, що не подава виду. Дікеві серйозно і винажене відносива їй, що готова на розмови мовити, розвелися б Мєрілін могла б вийти заміж за Дікеву, але тоді вона була б вимушена в розмові з ним і відразу ж зупинити себе тяготи та обов'язку першої леді. Якщо Мєрілін до цього не готова, то їй краще відмовитися від свого імені. Як Мєрілін так була засмучена іронічною реплікою, що Дікеві вважав її за дурня і трохи залякався. Дікеві Мєрілін зустрілися на вівторок 24–26 березня 1962 року

у Вінога Кросбі в Палм-Спрінгс, у той час як Дієн та її сестра киянка Ліз Мак-Дональд, які є професійними подорожницями до Індії та Пакистану. Потім конхачі зустрілися 19 травня за два дні до соронал'ятриччя Кеннеді, на добродичино-му святі у присутності 15 тисяч євнузістів-демократів у «Медсон-сінвер Гарден» у Нью-Йорку. Але свята не було на цьому святі, але сестри тих, хто киянував президента своєю присутністю, були Елла Фіндкєральд, Негі Лі і Марія Каллас. Мерлін відібрала у їх пальму першості незабутнім виконанням пісень «Спасайся, народження і щастяшого дня народження мистера президента».

Згодом того ж вечора Меріліз з'явився на прийомі, влаштованому Артуром Крімом, президентом Сплініс-антіварі, і провела багато годин віч-на-віч в «Карделі» з героєм दिन. Це була їхня остання зустріч. Брат Джоанна — Боббі, Роберт Кеннеді, директор ФБР Едгар Гувер сповістили президента, що будинок Лоуфорда в Сант-Моніці, можливо, прослуджується мафією і що вона зафіксувала, прийнявши, одне побачення з Мерілі. Джон Кеннеді відразу ж виірив літи на розрив будівлях стосунів з Мерілі.

«Мерлін добре усвідомлювала, що це кінець, але не могла примиритися з цим. — розповідає Пітер Лоуфорд. — Вона почала писати патетичних, відчайдушних листів Джою і продовжувала йому дзвонити. Вона погрожувала розповісти журналістам про їхню історію. Справа скінчилася тим, що президент послав свого брата, аби улаштував їй заспокоєння».

«Боббі вже знав її. Він намагався пояснити її, і це президент був дуже зайнятий, що керувати країною — надзвичайно важкий обов'язок, що Джон дуже до неї прибізаний, але він одружений і залишити помешання, яке називається Білий дім, неможливо! Вона повинна припинити надокучувати президентові».

Мерілін прийняла його погано. Боббі співчував їй. Яони зустрілися наступного дня знову».

Ті, хто був у курсі дедалі зростаючої близькості Меріліні і Боббі, були здивовані швидкодією, з якою вона переконувалася із старшого брата на молодшого.

Схильність Мерілі до фантазій пояснювалась величезною мірою її звляканням медикаментами та алкоголем. З цієї причини фірма «XX вік Фокс» завжди дошкульно відіграла роль в її останньому фільмі з попередньої назвою: «Це лусне».

«Дуже часто вона була такою схвильованою, що не правильно вимовляла текст», — розповідав Луффорд. — Уночі вона не могла спати. Я радий її змінити спосіб життя, отямитись, якщо вона хоче врятувати кар'єру. Але Мерлін не могла зупинитися. Боббі поступово віддалявся, як це зробив і Джон. «Вона з усіма так поводиться», — говорила Мерлін. — Вона всіх використовує

вують, а потім викидають як старі шнаплетки».

Одного разу в ліній актриси заглянувся на ніч у Лоуфордів, Пітер рано-ранісінько побачив, як на балконі вона у халаті пильно дивлялася згорн у плавальний басейн. Лоуфорд підійшов до неї: «Чи ти здорова?». Слосзи текли по її обличчю. Він повів її в німнату, приготував сніданок. Утворюючи кілька років подружжя за спокійною її Мерлін була страшенно пригнічена, говорила, що вважає себе поторопою, нікому не потрібною, ошукалою братами Кеннеді.

На вчорашній 3 серпня 1962 року Мерілін дізналася, що Боббі Кеннеді, його дружина та їхні діти перебувають у батьків поблизу Сан-Франциско. Вона розшукала номер телефону, зв'язалася з Боббі, благачуючи його приїхати до неї у Брентвуд. Він неохоче погодився і наступного ранку приїхав вертольотом в Лос-Анджелес. Боббі прибув до неї з Пітером о другій годині дня.

«Між ними відбулася розмова на підвищених нотах... розповідав Льюфорд. — Меріліл делал більше впадла в істеріку. У нападі гніву вона погрожувала у понеділок урядні влаштувати пресконференцію і розповісти, як Кеннеді поводяться з нею. Боббі був мерзотньо-блудним і просив дати їм спокій. Більше ніяких телефонічних дзвінків, листів або поєм. Вони не хотіли мати з нею справу».

Те, що потім сталося — це вже згодкині Найбільш вірогідне джерело, очевидно, не свідчення старого автора. Тада Джордана, який дівка залипилася другом Мерілін. Вона подвозила Джордану ввечері 4 серпня.

Здавалася байдужою, поки розповідав йому про події дівка. Вона говорила, що Лоуфорд, потімнувши її разом з Боббі, потім запросив її на катинський обід і покер з деякими своїми друзими.

Щоб переконали її, Пітер сказав, що Боббі також багатвець, щоб вона прийшла. Мерілін, очевидно, погодилась. Але доктор Грінсон зробив їй укол, і вона прийняла беззахисний вигляд. «Напевне, вона багато випила», — зробив висновок Джордан. Через деякий час, після розмови з ним, Мерілін викликала Лоуфтера і вимовила свої знамениті прощальні слова: «Скажи до побачення, скажи до побачення президенту, скажи до побачення собі, бо ти хороша людина».

Через кілька годин вона була мертвою. У тридцять п'ять років вона стала легендою. Виродився багатий ролів її передчасна смерть залишається загадкою. Чи вбила вона себе випадково чи ж умісно? Чи то вона була вбита мафією. Діагнози Гоффа, ЦРУ, Боббі Кеннеді або ж усіма разом? Час її наступна загибель близьких людей лише ускладнює таємницю. З усіх Кеннеді тільки Джон погодився дати коментар. Вона сказала просто: «Мерілін Монро на завжди залишиться живою».

Із французького журна-
лу «Парі-матч».

РУКІДІЯТЬ СІМ
 РОКІВ МЕРІЛІН
 СТАЛА
 ЛЕГЕНДОЮ.
 ВПРОДОВЖ
 БАГАТОХ
 РОКІВ ІІ
 ПЕРЕДЧАСНА
 СМЕРТЬ
 ЗАЛИШАЄТЬСЯ
 ЗАГАДКОЮ.
 ЧИ ВБИЛА ВОНА
 СЕБЕ
 ВИПАДКОВО АБО
 Ж УМИСНО? ЧИ
 ГО ВОНА БУЛА
 ВБИТА МАФІЄЮ,
 ДІЖМІ
 ГОФОЮ, ЦРУ,
 БОБІЙ КЕННЕДІ
 АБО Ж УСІМА
 РАЗОМ? ЧАС І
 НАСТУПНА
 ЗАГИБЕЛЬ
 БЛИЗЬКИХ ІВ
 ЛЮДЕЙ ЛИШЕ
 УСКЛАДНИЛИ
 ТАЄМНИЦЮ.

Сьогодні, 6 вересня. Державний академічний театр опери і балету України імені Тараса Шевченка відкриває 124-й сезон. Чим живе труп, чи зможуть шевченківці й надалі втримати марку престижності і високопрофесійності, вистояти в глобальній кризі, яка охопила наше мистецтво?

Про це розмова з головним балетмейстером театру Віктором ЛИТВИНОВИМ

— Вікторе Володимировичу, з яким настроєм вступає театр у новий сезон?

— У новий сезон з меншими проблемами. Насаминше рад, що економічні, юридичні аспекти структури балетного колективу. Артист балету приходить у трупу і танцює з ній до пенсії. Незалежно від того, як зростає його майстерність, як він працює, що надати йому через десять років. А в усьому світі танцівники зможуть тільки переконати з одного театру в інший і працювати доти, доки дозволяють здоров'я і творча форма.

У нашому театрі 135 артистів балету. Якби провели скорочення штатів, багато з них не змогли б улаштуватися навіть у балет опери. Іх би не вистачило через придатність. А в столичному оперному, бачте, їх терплять.

сього глядача ці світовію сучасною класикою — Бежаром, Балабановим?

— Коли я чотири роки тому очолював балетну трупу, на художній раді запропонував поставити в театрі Балабанова на Але і репетиції, і деякі артисти заперечили. Мовляв, вистава дуже стара, вже поставлена в 1937 році.

— А хіба гриме роками «крутити» старі вистави, доведені майже до автоматизму?

— Ми вже заробили достатньо коштів, задати, щоб запросити неординарного хореографа. Але в театрі є і другий балетмейстер, і юридично і не маю права нікого запрошувати, тому що він винює свою норму Структура колективу сьогодні не відповідає творчим, організаційним, економічним потребам. Йі треба змінювати.

мало національних балетів «Лісову пісню» вдалося відновити лише завіздом, японцям, які уклали договір на її зйомку.

— Певно, не применити і процес відновлення забутих вистав?

— Скоро глядачі зможуть знову зачаруватися невинною красою похання Ферзана і Ширін у поетичній «Легенді про любов» А. Мелікова. Цей балет, на мій погляд, краса робота А. Шенкер. Крім хореографічних красот у ньому були ще й вражаючі декорації. А тепер проблема декорацій і костюмів дуже болюча: майстерні замали, робітники заробляють мізер, тому абсолютно не зацікавлені вчасно пошити.

— Раніше в театрі практично всі твори однією виконавця — Т. Смургачової, Т. Таніної, Р. Хилько. Молоді виконавці сьогодні теж зможуть поспіяти інтерпретувати програму.

— Молоді, також прагнучи випустити бліжні емоції, ніж у себе вдома. Крім того, знову палили на два кінці — з одного боку, дуже цікаво з другого, — сказавши, Смургачова робила творчий вмір за свій рахунок, особисто платила гроші балетмейстеру за постановку номерів. І вона повила їх власним. А тепер, коли вона відійшла до Южвуду, ніхто не має пра на танцювати ці номери.

— Отже, запропонуємо знову суцільні вистави? Українським глядачам зможемо передати лише доповідні чекати «кращих часів»?

— Якщо вдається провести запланований економічний ліній і вистави проходять муть на значно вищому рівні — це теж завоювання.

— А як збиратися підписувати рievень?

— Це вже секрет. Безумовно, зацікавити артиста матеріально. Адже сьогодні незалежно від кількості виступів — чи раз на місяць, чи майже щотижня — одержувати одяжок гроші.

— А яка сьогодні зарплата провідного соліста балету?

— Було 400 карбованців, кини — 600. Але це народні артисти, кини однієї. А солісти (не кордебалет) одержували 200, а тепер — 300 карбованців.

— Не хотілося зазначити, що розмову на перемістичний ноті. Бо с. мабуть, і маленькі радощі...

На гастролі театр лінійні має багаторічний виступ. Артисти дуже стонуються але й задоволені роботою прийомом. У травні — червні під час турне по Північній Америці одні з гравців в Отаві назвала киявську трупу кращим балетним колективом світу. Недавно плануємо поїздку до Монреаля, де ще не виступали киявські танцюристи. Треба ж працювати на авторитет українського балету!

Бєлая зела

Юліана ШЕВЧУК

На фото: артистка Тетяна Білєцька танцює Мавку в балеті М. Скорупського «Лісова пісня».

«ЛЕБЕДИНЕ ОЗЕРО» БЕЗ ОДЕТИ?

— Нині театри змушені перебувати в постійному пошуку, як заповнити спорожні зали. В оперному ж практично не буває головних місць, насамперед, пропадає інтелектуальні гості міста. Але на афішних роках один і ті ж вистави, теж, певно, провідний репертуар є напекуючим?

— За останні два роки «Повеління» були фактично єдиною прем'єрою, яка викликала нездоволений відгук. Показано «Снігиря», «Дон Кіхота», «Сіліну красуню». Артисти, і насамперед, глядачі потребують класичного репертуру, а він дефіцитний. Зали театру чисті на два місяці. Рівень кожного театру чи то Гранд-Опера, чи то Комендантський, чи то Метрополітен, чи то киявський — вирізняється класикою. Хоча мені, як постановнику, звісно, цікавіше ставити нові вистави.

— Ви вже намагалися багато творчих контактів із зарубіжними театрами, а що завжди запросити талановитого, самобутнього балетмейстера, позвільнити україн-

На гастролі їде 60-65 артистів. Більше не потрібно. Протягом одного-двох місяців вони танцюють майже щодня, одержують країну, їдуть доми, платять і з ладом виконання працюють. А я не маю можливості залучити за коршор роботу, як і не маю права звільнити на погану.

— Коли з'являлися можливості підписати контракт за кордоном, артисти не стали нових чекати. Їх можна зрозуміти, але перед кимі заманливі перспективи — творчі і матеріальні. Вас, як головного балетмейстера, не лякає, що скоро порозбігаються всі провідні солісти?

Я так не думаю. Артисти не подують заяв про звільнення, вони хочуть цікаво виконувати ролі-дани. Немало нічого незрозумілого в тому, що їдуть за кордон. Проблема в іншому: який театр має можливість сам запросити на роботу солістів з інших театрів, якби замість 135 танцівників працювало 60, але справді замовляти балет, якби замість десяти

репетицій було чий би там, але однокласичний. Доки не впровадимо контрактну систему, працюючи із звичайними руками. Окрім того, треба продавати, а продавати дивину коли не можемо забезпечити навіть тисячовою квартирою? Театр не може дозволити запрошеного танцівника, як в усьому цивілізованому світі, осявм контракт на рік, з'являється, ось він робить, а ось кілоч від квартири, де житиме.

— Все ж повернімося до провідних репертуру. Чи принесені новий сезон дозволений репертур?

Восени приступимо до роботи над балетом Б. Стайкіна «Ніч перед Різдвом» за мотивами повістей Гоголя. Музика дуже складна і пробажна для хореографів, але Станіславський, це ж кожен зот сівітний виступ Лібретто писали разом з О. Белінським, автором фільму-балету «Галаден». Як для столичного театру і він дуже

сказав керівник «Кантус» Едмунд Сочак. До того ж односторонній виконавчий сестри класичний театр обов'язково була участь у фольклорному фестивалі. До слова, глядацьке тепло прийняло нашу українську пісню.

— Кантус не розгубився серед міжчаші еліти і в порок у своїй категорії? Чи не виступає місце. Тепер колектив готується до урочистої смерті, яка відбувається після смерті Мюратта.

Микола СТЕПАНОВ.

Ужгород

СХВАЛЕНА РЕЦЕНЗІЯ

У траншею номері українського журналу «Сучасність» (США) вміщена рецензія Віри Канарської на збірку «Висхідні» антології нових українських літературних збірників. Збірку упорядкував київський журналіст, перекладач і поет Микола Рибчук, а видав її минулого року в Едмонтоні Канадський інститут українських студій.

Зазначимо, що антологія охоплює різні покоління українських поетів, які народилися в шістдесятстві, п'ятдесятстві, сорокох і в кінці тридцятих років, але єдиною політичною обставиною є відсутність жодного українського поета шістдесятництва, який був би гини периним паростком виступу на шляху відкриття «хрущовського періоду». Підсумовуючи свої думки з приводу збірки, авторка рецензії пише: Антологія заступає на широкий роз-

гляд і на широке міжнародне читачів. Таке видання повинно заохочувати, свого читача та державу, що творчі та духовні сили на Україні сильні і виступають. В цьому контексті редакційна внаслідок радості з приводу публікації КІНС видати антологію українських поетів, а також вищою думкою про те, що варто було б фінансувати дотеперішній український літературний, призначений для розповсюдження в республіці.

Прес-служба товариства «Україна».

СЕРЕД ЕЛІТИ НЕ РОЗГУБИЛИСЬ

З XXXIX міжнародного конкурсу імені Габіо д'Ареццо (Італія) повернувся Закарпатський камерний хор «Кантус». Зарпечені до чистоти і мови, закарпатські одяжки після митодорного до приналежного виступу на одній з найпрестижніших європейських концертних турів в Бєлім Баргожа в Дорбоні (Угорщина).

Кантусу програма нинішньої дощатка складована

